

"De jurk"

De duistere dromen die Melanie had, waren er niet sinds kort, ze waren er al veel langer.

Steeds dezelfde droom:

Ze ziet zichzelf door een verlaten straat lopen, haar enige gezelschap zijn de bomen en de doodse stilte.

Geen wagens of mensen te zien, wel huizen, maar nergens brand licht.

De droom herhaalt zich keer op keer en steeds wilt ze hier niet zijn.

Toch is ze er en loopt ze als in trance de straat door, altijd stoppend bij het laatste huis.

Haar angst houdt haar niet tegen, en steeds weer belt ze aan:

Een meisje in een witte jurk opent keer op keer de deur.

Melanie vindt haar schoonheid adembenemend ookal is ze niet op die manier geïntereseerd in hetzelfde geslacht.

De lange bruine lokken van het meisje vallen soms voor haar ogen die bruin zijn als de mooiste kastanjes aan de boom.

Haar lippen zijn niet te klein en niet te groot, maar exact zoals een man ze het liefst heeft.

Het soort lippen die je als man zijnde keer op keer wilt kussen.

Melanie keek ernaar met een mix van bewondering en jaloezie.

Het meisje wenkt haar naar binnen ook deze keer weer, maar tot nu toe eindigde het steeds hetzelfde:

Steeds werd het rood voor haar ogen als bloed.

En op die momenten zag ze ook niets anders dan bloed gevolgd door verse groentes op een weiland.

Ze had die combinatie nooit begrepen.

Maar deze keer was er iets anders in de droom.

Alsof er meer detail was toegevoegd, of misschien als verjaardagskadootje want morgen zou ze immers 18 worden.

Deze keer bleef ze langer in de droom.

Deze keer zag ze meerdere vrouwen van haar leeftijd in plaats van alleen de adembenemende dame die de deur altijd opende.

Tot haar schrik hingen ze allemaal ondersteboven terwijl het bloed uit hun kelen in de emmers sijpelde die eronder stonden.

Behalve dat al deze vrouwen daar hingen, en ook allemaal een jaar of 18 leken, hadden ze ook allemaal dezelfde maagdelijk witte jurk aan.

Het adembenemend mooie meisje wat haar had binnengelaten begon nu nee te schudden.

Tranen stroomden uit haar ogen, en bloed uit haar keel.

Snel als het licht hing ze weer naar beneden, om vooral geen bloed te verspillen.

Ze was nu gestopt met huilen en keek met een ernstige blik naar Melanie.

Melanie hoopte dat ze elk moment zou wakker worden.

Haar droom begon ook te vervagen, maar voordat de droom verleden tijd was zag ze nog net uit een ooghoek het mooie meisje met bloed aan haar vingers iets op haar jurk schrijven.

(Help jezelf) Las Melanie nog net gevolgd door het beeld van het weiland met de verse groente.

Daarna schrok ze wakker en niet veel later brachten haar ouders haar ontbijt op bed voor haar achtende verjaardag.

Toen ze het ophad en naar beneden ging vertelde haar ouders dat ze een heel mooi kado voor haar hadden:

Melanie was verheugd en kon een glimlach niet onderdrukken.

Doe eerst je ogen dicht.

Melanie deed het met een glimlach.

Okay open ze nu maar weer zeiden haar ouders een paar seconden later.

Langzaam opende ze haar ogen.

De glimlach verdween van haar gezicht en maakte plaats voor tranen, haar maag leek zich zelfs te kantelen.

Het kado wat haar ouders voor haar hadden was een maagdelijk witte jurk.

Dezelfde jurk als die alle andere achttienjarige meisjes in haar droom hadden gedragen.

Ze herrinerde de in bloed geschreven woorden. (Help jezelf)

Maar zichzelf helpen lukte haar niet hoe graag ze het ook wilde, nu ze hier door de schok verstijfd als een standbeeld stond.

Ze wilde wegrennen ze wilde gillen, maar het enige wat bewoog waren de tranen die op haar wangen vielen en haar ouders die dichterbij en dichterbij kwamen, met de prachtige witte jurk in hun handen.

Vaag hoorde ze hen praten.

Hij zal jou net zo mooi staan als de andere meisjes.

Als in een trance waaruit ze niet leek te ontwaken liet ze zich omkleden.

Ze werd meegenomen in haar ouders auto en zwijgzaam zag ze hoe de rest van het stadje als in een rouwstoet achter haar en haar ouders aanreden.

Langs het weiland uit haar dromen, alleen dan zonder de prachtige verse groente.

Er was nu alleen verdoring te zien.

Niet veel later stopten ze bij een huis, het huis uit haar dromen.

Als in trance liet ze zich naar binnen voeren maar toen ze eenmaal binnen was leek alles pas echt goed tot haar door te dringen.

Ik wil niet dood schreeuwde ze.

Ze duwde enkele mensen waaronder haar ouders opzij en rende het huis uit.

Ze rende door de straten, door de bossen en over de wegen maar de achtervolging van de mensen uit haar stad leek nooit op te houden.

Haar bloedeigen ouders liepen voorop.

Alsjeblieft hou op zei ze zachtjes in zichzelf.

Ze rende en rende tot ze niet meer kon maar zette zichzelf ertoe aan om niet op te geven.

Hoelang zou ze dit vol houden?

Zou ze misschien ontsnappen?

Of was deze hele tocht misschien toch zinloos?

Ze wist het niet maar ze zou zichzelf niet naar de slachtbank laten voeren daarvoor was haar wil om te leven te groot.

© november 2012, shane, BasicPublishing.nl